Aquella èpica nit d'estiu al Pizjuán

El 21 d'agost del 2016, el Girona va jugar per primera vegada a l'imponent estadi sevillista. Ho va fer contra el filial andalús i a Segona Divisió, en un duel en què Rubén Alcaraz va ser el gran protagonista

Alcaraz prova de pispar la pilota a Ivi, llavors al Sevilla Atlètic.

Ja s'ha visitat Mestalla i el Wanda, i encara queden a la llista escenaris mítics com són el Camp Nou o el Santiago Bernabéu. Hi haurà temps per això. Abans, toca un altre dels temples del futbol espanyol. Un Ramón Sánchez Pizjuán ple d'història, llar d'un equip, el Sevilla, que imposa respecte cada cop que exerceix com a local. Tocarà al Girona enfrontar-se a la qualitat dels de Montella, però també sobreposar-se a la difícil atmosfera ambiental que es trobarà. La d'un camp que pressiona, que no deixa d'animar. Si més no, tot i que és el primer Sevilla-Girona oficial de tota la història, la de demà no serà l'estrena dels gironins en aquest mateix escenari. No cal remuntar-se massa enrere en el temps per trobar el precedent. L'agost del 2016, a Segona i contra el filial andalús, el Pizjuán va viure una nit de futbol ben boig. Tot just per obrir el campionat de Lliga. Un dia que Rubén Alcaraz mai oblidarà. El migcampista, en contracte encara amb els de Montilivi però cedit a l'Almeria, va ser el gran protagonista amb dos dels tres gols dels seus que van servir per igualar un marcador que era del tot desfavorable a l'inici de la segona meitat.

Primer toca situar-se. El Girona, feia ben pocs mesos, havia encaixat un altre cop dolorós contra l'Osasuna [/esports/futbol/primera-divisio/osasuna/], que, com el Lugo i el Saragossa un any abans, havia privat l'equip de pujar a la Primera Divisió. L'estiu va ser difícil i va tocar pair la garrotada de la millor manera possible. Es va apostar per la continuïtat de Pablo Machín i el nucli dur del vestidor. Dues decepcions seguides fan mal, però no quedava cap altra opció que aixecar-se i encarar la nova temporada, a la Segona Divisió, de la millor manera possible. El curs 16/17 s'inaugurava contra el Sevilla Atlètic, que acabava de pujar. L'escenari, el Ramón Sánchez Pizjuán. 4.057 espectadors no van faltar a la cita i el camp, tot i que imponent de la mateixa manera, no va transmetre l'ambient que segurament es viurà demà.

Els primers 70 minuts van ser per oblidar. I això que el Girona no havia començat malament, gaudint d'alguna aproximació. Però els gols de Cotán, Lasso i Carlos Fernández situaven un dolorós 3-0 quan tot just s'havia disputat una hora de joc. Era massa dur començar així la temporada, sobretot després dels dos últims anys, en què s'havia fregat l'ascens, i quan de nou pujar era l'objectiu del club. Però els de Machín, desastrosos en defensa fins llavors, van treure l'orgull. La rauxa. L'italià Longo va reduir distàncies al 72, mentre que Rubén Alcaraz es va encarregar de culminar la remuntada amb un doblet als minuts 90 i 93. De bojos. «Va ser un partit rodó. No només perquè vam jugar en un escenari molt bonic, sinó perquè vam poder igualar un 3-0 en contra. Aquell dia vaig aportar un parell de gols i és la primera vegada com a professional que en marco dos en un mateix partit. És un partit que sempre recordaré», reflexiona el migcampista, que tot i el temps no ha oblidat mai

aquell vespre al Pizjuán. Ara, però, la seva realitat és una altra. La del Girona també. L'equip és a Primera però Alcaraz juga cedit a l'Almeria, tot intentant fugir d'un descens que els andalusos tenen a només un punt. Ell, això sí, va jugant. Més de 2.000 minuts, 24 partits i 5 gols. «A títol individual estic molt content, perquè tinc continuïtat i em sento important. Pel que fa a l'equip, espero que entre tots ajudem que l'objectiu arribi al més aviat possible. Volem salvar la categoria i això és el que intentarem», explica.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2018/02/10/aquella-epica-nit-destiu-al/895119.html?utm_source=rss